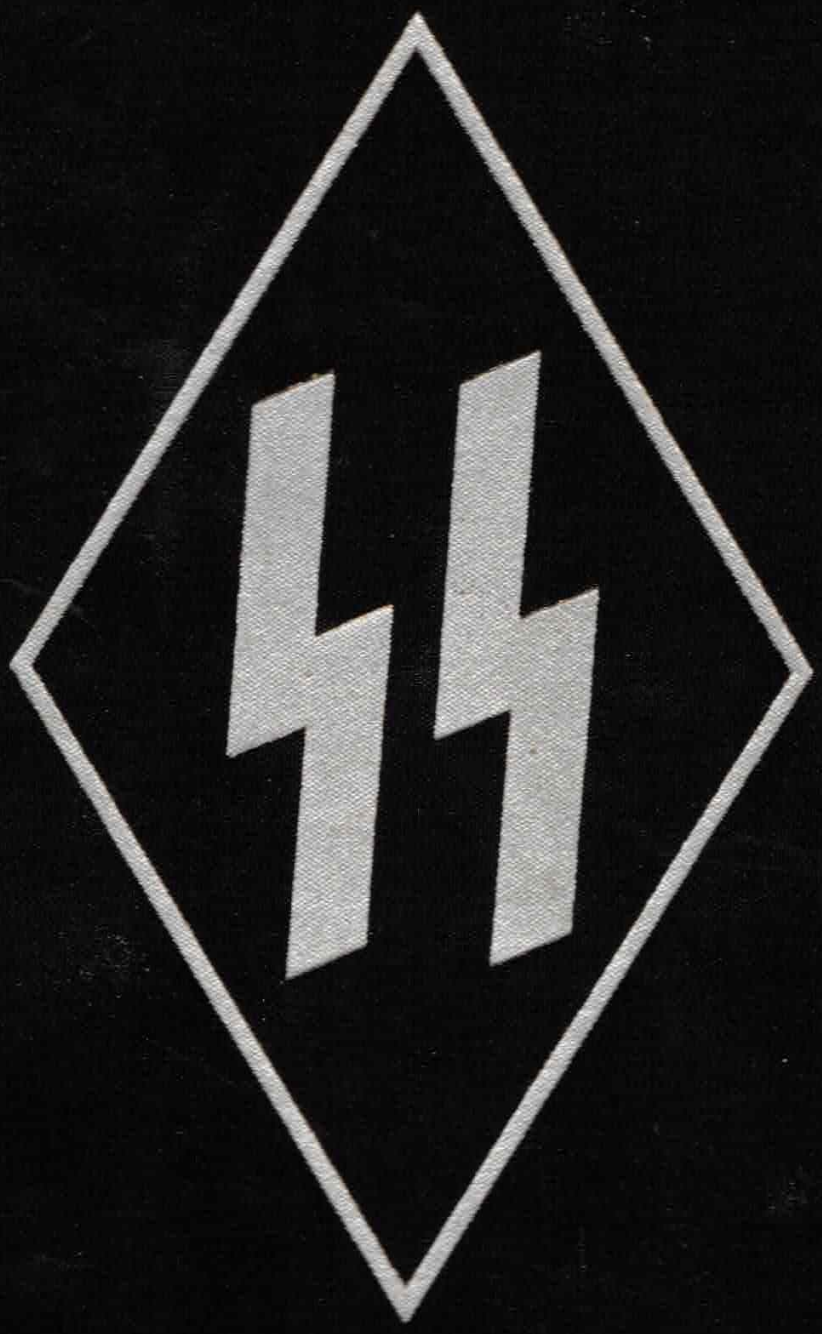

Vormingsbladen

INHOUD

1942

		Pag.
No. 1:	Mijn Kamp	1
	Onze weg	3
	Het Rijk	6
	Godsvertrouwen	9
	Hoe een soldaat den oorlog verpaste	13
	Ik had een kameraad	
	Teekening van Boer Leffef	16
	De Bronstijd	20
	Ik zeg ja	22
	Het Russische Christendom	23
	Draden die ons lot bepalen	25
	De ᛋᛋ is een orde	31
	Ons bloedoffer	32
No. 2:	Mijn Kamp	33
	Een Levenswet der ᛋᛋ	35
	Het Jodenvraagstuk	39
	ᛋᛋ-Vrijwilligers	40
	Bij de Germanen van den Bronstijd	42
	Wil je de dochter — Kijk naar de moeder	44
	Het Rijk	
	Het Rijk en de Oost-Kolonisatie	47
	Helmke von Hemmingstedt	50
	De Wikingen in Rusland	57
	Ons bloedoffer	64
No. 3:	Mijn Kamp	65
	Ons bloed	67
	Het Jodenvraagstuk	68
	Het Rijk	
	Divide et impera	73
	De bron des levens	79
	Het rasvraagstuk en de kerken	82
	De Wikingen in Rusland	83
	Helmke von Hemminstedt (vervolg)	89
	Beleven wordt tot onverzettelijken wil	95
	Ons bloedoffer	96
No. 4:	Niets wat groot is	97
	Mijn Kamp	98
	De keten van ijzeren consequenties	100
	Zijn stem	104
	Bekenntnis zum Führer	105
	Het Rijk	106
	Houston Stewart Chamberlain aan Hitler	110
	Houston Stewart Chamberlain over Adolf Hitler	112
	Der Führer und das Kind	113

Pag.

Heilig Profaan
De Zoon 114
Heeroom 119
Het beslissende oogenblik 123
Wie gaat er mee? 124
Onze leus 127
Ons bloedoffer 128

No. 5: Mijn Kamp 129
Over de heiligheid van het eigendom 131
Uitspraken van Joden 135
Bij den verjaardag van den Leider der N.S.B. 136
Het Rijk 137
Het Jodendom 144
Trek naar Oostland 149
Roepstem van het Rijk — Echo van het Volk 153
Ons bloedoffer 160

No. 6: Trek naar Oostland II 161
Heilig — Onrein 167
Het Rijk 168
Heroverde ruimte 168
Nederland tot Adolf Hitler 177
Helmke von Hemmingstedt (vervolg) 178
Het Jodendom 187
Waarom Sibbe-onderzoek 189
Ons bloedoffer 192

No. 7: Mijn Kamp 193
Het Communisme 195
De zege van den Generaal-veldmaarschalk 203
Het Rijk 206
Trek naar Oostland III 209
Langemarck-Studium 215
Helmke von Hemmingstedt (vervolg) 217
Ons bloedoffer 224

No. 8: Wanneer de bovenlaag 225
Verlovings- en Huwelijkorder 226
Verlovings- en Huwelijkorder en onze vrouwen 228
Mendel 232
Ons Geloof 240
De „Funker" 241
Trek naar Oostland IV 243
Helmke von Hemmingstedt (vervolg) 247
Ons bloedoffer 256

Pag.

No. 9: Ons Rijk 257
De groei van onze Nederlandsche taal 261
Kapitein Reche houdt een preek 268
Trek naar Oostland V 273
Helmke von Hemmingstedt (vervolg) 279
Ons bloedoffer 287

No. 10: Gemeenschappelijk bloed 289
Wiking 290
Ons Rijk 292
Helmke von Hemmingstedt (vervolg) 298
De Führer 305
De eeuwige wet van het bloed 306
De order 310
Trek naar Oostland VI (slot) 314
9 November 1923 319
Ons bloedoffer 320

No. 11: Ons Rijk 321
De Führer 329
Grenzen van Europa 330
Germaansche-ᛋᛋ 337
De kunst van het bronsgieten 338
Boer en bankier 340
Trouw 345
Helmke von Hemmingstedt 347
Ons bloedoffer 352

No. 12: Die zwak is 353
Kameraden! 354
Zij die voor ons in 't Oosten staan 356
Wiking 361
Onze vrouwen 363
Ons Rijk 364
Winterwende 368
ᛋᛋ-Gemeenschap 369
Het kind in de gouden wieg 372
De Führer 374
Bij de afbeeldingen 377
Nu is Winterwende 378
Het jaar is weer vergangen 379
Hooge nacht der klare sterren 380
Nieuw geboren licht der zonne 381
De lichtende zon zal weer schijnen 382
En jagen den winter weg 383
Ons bloedoffer 384

Niets wat groot is op deze wereld, werd den mensch geschonken. Alles moest in zwaren strijd bevochten worden; ook de herrijzenis van een volk wordt niet zoo maar vanzelf tot werkelijkheid, ook zij moet innerlijk bevochten worden.

Adolf Hitler

—Mijn Kamp—

Nederlandsche uitgave Adolf Hitler „Mein Kampf", 3e druk. Duitsche uitgave van 1940 (529—533 Auflage) [1]).

I. IN HET OUDERLIJK HUIS (het eerste hoofdstuk).

KERNZINNEN:

1. „Eender bloed behoort thuis in één Rijk." (blz. 1)
2. „Geschiedenis „leeren" wil zeggen, de krachten opzoeken, welke de oorzaken zijn van datgene, wat wij als geschiedkundig gegroeide feiten en toestanden vóór ons zien. De kunst van het lezen, evenals van het leeren is ook hier: **het wezenlijke behouden, de bijzaken vergeten."** (blz. 12)
3. „Nationaal gevoel is in geenen deele identiek met dynastiek patriotisme . . ." ((blz. 15)

II. WERELDBESCHOUWING EN PARTIJ, blz. 466 regel 6 „wanneer wij probeeren . . ." tot blz. 471 onderaan (Duitsch) blz. 419 regel 11 van onderen „Wenn wir versuchen . . ." tot blz. 424 onderaan.

blz. 466 DOCTRINE — politiek stelsel, leerstelling.

blz. 467 KOSMOS — heelal.

ARISTOCRATIE — beteekende in het Grieksch letterlijk de regeering der besten.

KERNZINNEN:

1. „Daarentegen ziet de volksche wereldbeschouwing de beteekenis der menschheid in de oer-elementen van het ras. Zij beschouwt den staat principieel slechts als middel, en ziet het doel in de handhaving van het bestaan als ras.

---

[1]) Op verzoek uit den lezerskring geven wij ook de blz. van de Duitsche tekst op.

Zij gelooft ook zeer beslist niet in een gelijkheid der rassen, maar ziet de verscheidenheid, en daarmee tevens het verschil-in-waarde, en voelt zich door dit inzicht verplicht, om ook te handelen naar den eeuwigen wil, welke onzen kosmos beheerscht, en dus alles te doen, wat de overwinning van het betere, sterkere kan bewerkstelligen, en wat kan zorgen, dat de mindere, de zwakkere zich schikt en gehoorzaamt.
Dat wil dus zeggen, dat zij het aristocratische beginsel der natuur tot het hare maakt, en dat het haar diepste overtuiging is, dat deze wet inderdaad ook voor den minsten enkeling geldt." (blz. 467)

2. „De menschelijke cultuur en beschaving zijn in ons werelddeel onafscheidelijk verbonden met de aanwezigheid van den Ariër. Indien hij uitstierf, of ten onder ging, zou deze wereld weer in een donker cultuurloos tijdperk verzinken." (blz. 468)

3. „De samenbundeling van den aanhang van een wereldbeschouwing kan echter alleen maar geschieden, wanneer die wereldbeschouwing zoo scherp en ondubbelzinnig mogelijk geformuleerd is; en wat de dogmata zijn voor het geloof, dat zijn voor de politieke partij de programpunten." (blz. 469)

De keten van ijzeren consequenties

Van af den dag, toen Adolf Hitler als protesteerende soldaat tegen Versailles aantrad, tot op heden, is de geschiedenis van Europa als één keten van ijzeren consequenties. Het was een weg die voerde uit nood en vernedering naar innerlijke kracht en zelfbewustzijn, uit slavernij naar leiderschap.

Duitschland is weer dat kernvolk aller Germaansche volken geworden, dat het in de groote tijden zijner geschiedenis was. Niet door zijn geografische ligging alleen, want de schoonste voorwaarden van welken aard ook, maken een volk niet groot, dat de kracht mist deze te gebruiken, dat niet weet dat de menschen zelf de krachtbron zijn.

Wij waren dat vergeten, wij vegeteerden, wij leefden voor een groot deel van wat de voorgeslachten aan kracht hadden ontplooid. Zoo kwam ook voor ons onherroepelijk de vernedering, onmerkbaar eerst, overdekt door schijn. Eens moest het tot een catastrophe worden en wij hebben dien beleefd.

Nu zijn ook wij betrokken in dezen keten van ijzeren consequenties, en wij zijn er dankbaar voor; wij weten dat het ook voor ons beteekent een weg uit vernedering naar innerlijke kracht. Wij weten ook dat wij dit te danken hebben aan dienzelfden protesteerenden soldaat, die toen alleen zijn eigen volk op het oog had, doch die wordt tot den Führer aller Germanen, ook tot onzen Führer.

Wij willen kort de mijlpalen nog eens nagaan langs den weg die tot hier voerde; de schakels van dien ijzeren keten van consequenties ons in herinnering brengen.

„Oostenrijker" was hij, en de Duitsche machthebbers van den tijd na Versailles zagen niet anders in hem dan een lastigen en later een uitermate gevaarlijken „buitenlander". Had hij dan niet gestreden in het Duitsche leger? Jawel, maar hij was en bleef „buitenlander" — in hùn oogen. Hij werd de Führer van Groot-Duitschland.

1940. Duitsche legers bezetten Germaansche landen. Weer was hij „buitenlander" . . . en ook daar wordt hij Führer, eens, ook in de harten van die volken, die nu nog verstokt zijn, eens zal ook daar het „buitenlander" niet meer gelden, eens zal de Grootgermaansche Gemeenschap werkelijkheid zijn, zal over alle grenzen heen de groote volksche eenheid tot stand komen en zal hij ons aller Führer zijn.

Op den dertigsten Januari 1933 vond de machtsovername plaats. Legaal! „Hitler komt aan de macht", klonk het door de heele wereld en men voegde er aan toe: het zal mij benieuwen hoe lang hij het uithoudt. Buiten Duitschland gaf men hem niet langen tijd om zijn dwaze ideeën en onmogelijke plannen door te voeren, ook al deed hij nog zoo veel water in dien slechten wijn, die het program der N.S.D.A.P. heette. Zij begrepen niet, dat de kern van het Germaansche kernvolk er achter stond, dat er een wonder was geschied, dat zij een der grootste gebeurtenissen in de wereldgeschiedenis meemaakten, blind, zonder begrijpen, zonder inzicht, in stomme zelfoverschatting en zelfverzekerdheid zonder inhoud.

Reeds in 1933 werd 1 Mei gevierd in nationaal-socialistischen zin en werd door Dr. Ley het Arbeidsfront opgericht, en kwam ook de wet „zur Verhütung erbkranken Nachwuchses" tot stand. Ook de organisatie der boeren en het „Erbhofgesetz" onder leiding van Darré.

Duitschlands vijanden dachten er echter niet aan Duitschland als gelijkwaardig in den Volkenbond te beschouwen. Zoo verliet Duitschland dan dezen bond 14 October 1933. Het trad ook uit de Ontwapeningscommissie, daar zijn vijanden niet aan ontwapenen dachten.

Daarmee was een zekere mate van vrijheid van handelen verkregen en terwijl nu de inwendige versterking met alle kracht ter hand werd genomen, werd de ééne schakel na de andere gesmeed van dien keten van ijzeren consequenties.

Frankrijk bezette nog steeds het Saargebied. Op 13 Jan. 1935 moest de bevolking stemmen, voor Duitschland of voor Frankrijk. Tegen alle beïnvloeding en alle chicanes in stemden 90.8 % voor Duitschland.

De voorstellen voor ontwapening werden in hoogmoed van de hand gewezen. Alleen kwam een verdrag met Engeland tot stand wat de marine betrof (18 Juni 1935). Het had een aanleiding kunnen zijn tot politieke toenadering en een oplossing kunnen brengen in het koloniale vraagstuk. Doch Engeland wilde niet.

Daarop werd 21 Mei 1935 de algemeene dienstplicht ingevoerd en de Westgrens in staat van verdediging gebracht door een bunkerwal van beton en staal. Gelijkelijk werd aan de geestelijke en materieele weerbaarheid van het volk gewerkt en de groote partijdagen van 1933—1938 in Neurenberg getuigden van de wedergeboorte die zich allengs voltrok in harden arbeid, in onverzettelijken wil, in onwankelbaar vertrouwen

en geloof. De machtsmiddelen werden opgebouwd om recht te verkrijgen.

Den 7 Maart 1936 werd het Rijnland en de Saarpalts door Duitsche troepen bezet (hetgeen het verdrag van Versailles verbood). Het was wellicht een van de spannendste oogenblikken in de geschiedenis dier jaren. Wat zouden de tegenstanders ondernemen? Hoe zou Frankrijk hierop antwoorden? De Führer kon het wagen, want reeds was Duitschland inwendig sterk.

Op den dag der machtsovername, 30 Januari, trok ten slotte Hitler in 1937 plechtig de onderteekening van het dictaat van Versailles weer terug.

Dan komt de nauwere samenwerking met Italië tot stand. Mussolini bezoekt in Sept. 1937 Hitler in Berlijn en reeds een half jaar later wordt nu de oude Oostmark met het Rijk vereenigd. Jubelend worden de Duitsche troepen met den Führer aan de spits door de „Oostenrijkers" begroet.

De Sudetenduitschers hadden het zwaar te verduren in Tsjecho-Slowakije. In München werd een overeenkomst gesloten (29 Sept. 1938) tusschen Führer en Duce en vertegenwoordigers van Engeland en Frankrijk, waardoor deze gebieden zonder oorlog aan Duitschland komen. De houding van Tsjecho-Slowakije bleef echter provoceerend en de terreur tegen de Volksduitschers evenals tegen de Slowaken nam steeds toe. Ten slotte wordt in Praag een nieuwe regeering gevormd en keeren deze gebieden tot het Rijk terug, waartoe zij reeds 1000 jaar hadden behoord. Op 16 Maart 1939 komt het protectoraat Bohemen en Moravië tot stand. Het onafhankelijke Slowakije stelt zich onder de bescherming van het Rijk.

Ook het Memelgebied wordt weer bij het Rijk gevoegd bij verdrag van 22 Maart 1939 met Litauen.

Met Polen komt het echter niet tot overeenstemming wat betreft de regeling van Danzig en het Corridor. Polen dreigt, voelt zich sterk door de toezeggingen van Engeland en Frankrijk. Ook hier tracht de Führer tot een vreedzame oplossing te geraken, doch zij die den oorlog willen, de hitsers in het democratische Westen, weten het te verhinderen.

7 Mei 1939 sluiten Duitschland en Italië een militair verdrag.

De verhouding tot Polen blijft zeer gespannen. Polen mobiliseert. De laatste poging tot bemiddeling, welke van Mussolini uitging, mislukte en daarmee was het lot van Polen beslist: in 18 dagen was de Poolsche staat vernietigd. 1 Sept. 1939 keert Danzig in het Rijk terug.

Dan vangen reeds de groote verhuizingen van heele nederzettingen aan (eind Oct.), het terughalen van de verspreide voorposten uit de Slavische omgeving, om hen veilig binnen de grenzen van het Rijk te brengen en daar een bolwerk tegen het Oosten te worden.

De groote worsteling is dan aangebroken, waar wij nog midden in staan.

Alvorens de Engelschen hunnerzijds in Noorwegen vasten voet kunnen krijgen gaat de Duitsche weermacht 9 Apr. 1940 over tot de bezetting van Denemarken en Noorwegen.

Alvorens de tegenstander kans krijgt door te stooten naar het Roergebied, begint 10 Mei 1940 de beslissende veldtocht in het Westen. Het Nederlandsche leger moet zich 14 Mei gewonnen geven. Eupen, Malmedy en Moresnet keeren tot het Rijk terug (18 Mei 1940). België capituleert 28 Mei 1940, 4 Juni wordt Duinkerken vermeesterd en 10 Juni verklaart ook Mussolini den oorlog. 17 Juni is Frankrijk neergeworpen.

Den 27 Sept. 1940 wordt het Driemogendhedenverdrag tusschen Duitschland, Italië en Japan onderteekend.

Dan volgt de Balkan-veldtocht. Joegoslavië breekt uiteen, Griekenland wordt bezet.

Onweerstaanbaar schrijdt de nieuwe ordening van Europa voort — het Rijk is in wording. Op 24 Febr. 1940 had Hitler gezegd: „Wij moeten overwinnen en wij zullen derhalve ook overwinnen!" Dit woord geldt thans ook voor ons; ook wij zijn betrokken in de worsteling, ook wij zullen te gronde gaan als Duitschland niet zou overwinnen. Maar ons volk beseft dit nog slechts ten deele, het ziet die keten van ijzeren consequenties nog niet, die doorgetrokken **moet** worden, willen wij blijven bestaan. Want de laatste is: Nationaal-Socialisme in de Grootgermaansche Gemeenschap, of de chaos van het Bolsjewisme. Daarom geldt dit woord ook voor ons: „Wij moeten overwinnen".

Maken „wij" ons niet belachelijk met dit te zeggen? Wij? Dit volk dat niet wil en niet begrijpt? — En toch! Daar staan honderden onzer aan de Oostgrens die dit woord hebben begrepen; honderden die als het ware reeds ons volk vertegenwoordigen, die ons garant zijn voor wat eens ook bij ons tot besef en beleving zal komen, wanneer de Führer ook hier geen „buitenlander" meer zal zijn, maar de Führer aller Germanen, ook de onze.

Zijn Stem

Hoch droben steht ein ernster Ton,
Dem lauschten Tausend Jahre schon,
Und werden Tausend Jahre lauschen.

Wat is het geheim van deze stem?

De klank? De woorden?

Wie vermag het te zeggen.

Waarom het beluisteren ervan steeds weer een gebeuren zonder weerga?

Toch komt zij terug, altijd nieuw, altijd bijzonder.

Op de golven van den aether door millioenen in spanning verwacht, door millioenen in vertrouwen verbeid.

Hoog slaan de golven der geestdrift.

Altijd in ons, altijd om ons, nu schier tastbaar voor ons.

Sieg Heil! Sieg Heil!

Ombruist door de branding van verre geluiden, voelt men haar naderen. Uit een zee van liefde en vertrouwen slaan de zegekreten omhoog, omspoelen het komende.

Dan ebben de golven terug, dan valt de rust en voelen wij de klare stilte.

En dan staat daar opeens die stem, machtig als een rots opgerezen uit de woelige wateren.

Alleen en hoog, gedragen door brandende, heilige liefde.

„Deutsche Männer und Frauen!"

Wat trilt er nu in onze harten?

Wij weten het.

Daar spreekt ons bloed.

Daar klinkt en zingt alles, waarvoor wij zoo vaak moeizaam naar woorden zoeken.

Onze eigen stemmen, onze eigen woorden, klinken er uit op.

Hier spreekt geen man, hier spreekt geen volk, hier spreekt het wezens-eigenste, dat hij in millioenen harten weer tot leven wist te wekken, hier spreekt ons ras.

Als een zwaard flitst deze stem door de ruimte, doet zij met felle slagen leugen en laster splijten.

Als een zachte hand op het voorhoofd van een kind troost zij, brengt zij verlichting aan hen, die in hun nood, om hem roepen.

Hier spreekt het verleden, hier spreekt het heden, hier spreekt de toekomst.

Hier spreken de levenden, hier spreken de dooden.

Wat is het geheim van deze stem?

De wijde klaarheid, die als een zon onze harten doorstraalt.

Het geheim van het eigene!

F. C. GEITEL

Bekenntnis zum Führer

Wir hörten oftmals deiner Stimme Klang
und lauschten stumm und falteten die Hände,
da jedes Wort in unsre Seelen drang.
Wir wissen alle: Einmal kommt das Ende,
das uns befreien wird aus Not und Zwang.

Was ist ein Jahr der Zeitenwende!
Was ist da ein Gesetz, das hemmen will —
Der reine Glaube, den du uns gegeben,
durchpulst bestimmend unser junges Leben.
Mein Führer, du allein bist Weg und Ziel!

Het Rijk

Iedere morgen stond het jonge meisje reeds in de vroegte aan het venster. Wanneer over de heide in het Oosten de zon opsteeg en het prille licht uitgroeide tot den jongen dag, wanneer de gloeiende lanzen van het licht de grauwe spookgestalten van den nacht in vlammenden aanval verdreven, dan mocht zij gaarne aan het venster staan en uitzien in de wijde verte.

Want steeds weer opnieuw zag zij in de zegepraal van het licht, dat zich met onweerstaanbare kracht het wijde hemelruim veroverde, een afspiegeling van de trotsche overwinning, die in het Oosten Duitschland zou bevechten.

En juist in dit uur vlogen haar gedachten naar het Oosten, naar hem, dien zij lief had, die daar meestreed in de gelederen der soldaten van Adolf Hitler voor Duitschland's eeuwige toekomst.

Na de Meidagen had Hans zich opgegeven bij de Waffen-SS. Waarom? Waarschijnlijk was hem dat in den beginne niet zoo erg duidelijk geweest. Hij was nationaal-socialist en hij kon het plotseling in zijn vaderland niet langer uithouden, waar de menschen nog maar steeds soesden in een leegen slaap, waaruit zij om wat niet gewekt zouden willen worden; menschen, wie de oude vertrouwde leugens liever waren dan de nieuwgeboren eeuwige waarheden.

En nu was hij een in den strijd beproefde soldaat, dacht het meisje in een gloeiende opwelling van liefdevollen en fieren trots.

Een soldaat die zijn Germaansche bloed veil had, dag in dag uit, voor Duitschland en zijn Führer, een soldaat die in Duitschland een nieuw vaderland had gevonden.

Wanneer hij eens als overwinnaar huiswaarts keerde, dan moest hij haar meenemen naar zijn nieuwe vaderland, daar wilde zij als Duitsche vrouw leven, waar haar man den grondslag voor een nieuw bestaan, een nieuwe levensopvatting zich zelf geschapen had.

— — — — — — — — — — — — —

Den ganschen nacht had zij in haar kamer gezeten, alleen met haar vernield geluk. Hans was gesneuveld.

In de lange, donkere uren was het diepe leed, dat ook den sterkste niet verschoont, schier met geweld uit haar ziel losgebroken en had haar gedwongen tot brandend klagen.

En weer keerde de morgen en weer stond reeds in de vroegte het jonge meisje aan het venster en staarde in de wijde verte. Tranen blonken in haar oogen, door geen slaap geloken.

Als steeds richtte zich haar blik naar het vlammende Oosten, naar hem, dien zij lief had, maar schier als opgejaagde van het nest verdreven vogels fladderden zij terug naar haar hart. Zij vonden niet dadelijk den juisten weg tusschen dood en onsterfelijkheid.

Maar dan ebden de golven van haar smart weg en stond zij eenzaam aan het strand van haar groote liefde voor hem, maar niet langer alleen.

Voor Duitschland was Hans gevallen. Nu leefde hij voor altijd in het hart van het Duitsche volk en moest ook in haar hart een Duitsche woonstee vinden. Een levende band tusschen Duitschland en hem dien zij liefhad, wilde zij zijn, een Duitsche!

Een dergelijk verzoek zou men toch stellig niet van de hand wijzen. Haar redenen waren toch deugdelijk en goed.

Toen kwam zijn laatsten brief van het front; kort voor zijn dood geschreven. En daarin sprak hij nu juist over al die dingen, welke in de afgeloopen dagen haar gedachten zoozeer hadden bezig gehouden. Maar anders, heel anders!

„Kijk, liefste," zoo schreef hij, „hier in het Oosten is in de laatste maanden een nieuw besef in ons gerijpt. Dikwijls heb ik voor mij zelf naar een antwoord gezocht op de vraag, waarom ik eigenlijk in den oorlog ben gegaan. Ik was nationaalsocialist en voor den 10den Mei zagen wij in de schepping van een nationaal-socialistischen staat der Nederlanden onze hoog-

ste taak. Wie dacht toen nog aan medestrijden in de gelederen der soldaten van het Derde Rijk? En later, ja toen eischte onze eer om mee te strijden, toen wilden wij Duitschland niet alleen laten staan in zijn grooten strijd, die besliste over zijn levenslot, waarbij dan natuurlijk ook de gedachte kwam, dat het voor onzen eigen staat, ons eigen volk, van nut zou kunnen zijn. Wij moesten het recht van medespreken over ons toekomstig lot, zoo niet onze zelfstandigheid, zelf „verdienen". Alles en alles bij elkaar genomen, kwam ik tot de slotsom, dat het hier toch altijd nog maar ging om staatsche belang van het Duitsche en het eigen volk. Daarvoor streden wij. Zeker, wij waren Germanen, maar wij kwamen met onze gedachten en begrippen toch nooit uit boven een „Germaanschen statenbond" onder Duitschlands politieke leiding resp. voogdij.

Maar hier in de eindelooze ruimten van het Oosten zijn onze gedachten ver uitgegroeid tot een nieuwe groote Idee, tot een nieuwe dwingende waarheid, die als alle groote waarheden oeroud is. Gelijk wij hier nu denken, zoo hebben de allergrootsten van ons bloed reeds gedacht, slechts de omstandigheden ontzegden hun den wijden blik.

Weet je, liefste, er is hier met ons een wonder gebeurd, hier eerst werden wij bevrijd van het benepen staatsche denken, wij allen, Duitschers, Nederlanders, Vlaminden, Denen, Noren en Zweden, omdat wij hier aan het Oostfront en bij het zien van de ontzettende tegenstelling tusschen Azië en Europa, de Germaansche lotsgemeenschap in den hoogsten zin van het woord beleven en er voor sterven.

Eerst hier is het ons bewust geworden, dat er maar één gemeenschap kan bestaan, de gemeenschap van het bloed, waarin wij allen aan elkaar gelijk zijn, het Rijk!

Wat beteekent dan nog nationaliteit? Want om tot het RIJK te behooren zal er niet gevraagd worden van welke nationaliteit je bent, maar zal er gekeken worden naar dat wat boven dit alles uitgaat, naar het bezit van het gemeenschappelijke bloed. Dan zal men niet meer vragen: ben je Duitscher of Nederlander, Zweed of Vlaming? Daar zijn wij Germanen, ieder met zijn eigen taal, ieder met zijn eigen vaderlandschen aard.

Daar zal ook „de zelfstandigheid", dit staatsche individualisme, haar beteekenis verloren hebben. Wij willen niet meer „op ons zelf staan", wij willen „samen staan", op leven en dood.

Liefste, in gedachte zie ik je al groote oogen opzetten. Ik

weet het wel; onze Duitsche droom, maar begrijp het toch, dat zou in wezen toch al weer niets anders geweest zijn dan een zinnelooze „nationaliteit"; wat hadden wij daar eigenlijk mee moeten beginnen?

Misschien voor ons beiden eens een schoone waan, maar dan toch een waan, liefste. Het eenige dat ons allen wezenseen maakt, dat ons een recht geeft op het Rijk, dat is het bloed en daarvoor behoeven wij toch niet meer te strijden, daarom behoeven wij niemand te vragen, dat bezitten wij toch immers in alle eeuwigheid.

Ik weet wel, je zult niet de eenige zijn, die groote oogen op zal zetten. Nog velen zal het aanvankelijk moeilijk vallen zich dit nieuwe groote besef eigen te maken, want alle Germaansche landen en volkeren zullen in het RIJK opgaan: om nu hier maar dadelijk het grootste te noemen, ook Duitschland. De namen zullen niet verdwijnen, maar zij zelf zullen als niet door het bloed gescheiden wezenheden in en met elkander vervlieten tot den grooten Germaanschen stroom van eender bloed, wiens bestierder Adolf Hitler is."

Peinzend stond het jonge meisje aan het venster.

De eeuwige zon wierp haar gouden stralen over haar gestalte en voor de eerste maal in deze dagen speelde weer een stille glimlach om haar lippen, een blij weten, het weten van het juiste.

F. C. GEITEL

F. C. G.

HET RIJK IS IN WORDING!

Wij bouwen niet aan het Rijk omdat wij dezelfde geschiedenis hadden tot 1648, ook niet omdat wij een zoo verwante taal spreken, maar omdat wij weten, dat slechts in ons gemeenschappelijk Rijk ons bloed verder zal kunnen leven.

Wij zien niet in het verleden, maar in de toekomst. Omdat ons denken dynamisch is, en niet statisch.

Het verleden, dat zijn onze voorouders, en het nu, dat zijn wij zelf, eischen om der wille van onze kinderen en de geslachten die na hen komen, dat wij trouw zullen zijn aan het Rijk.

JAN W. HUIZING

Houston Stewart Chamberlain aan Hitler

Bayreuth, 7 October 1923.

Zeer Geachte en waarde Heer Hitler!

Gij hebt het volste recht dezen overval niet te verwachten, waar gij toch met eigen oogen hebt gezien, hoe moeilijk het mij valt woorden uit te spreken [1]). Maar toch kan ik aan den drang een paar woorden tot U te richten geen weerstand bieden. Het is echter geheel eenzijdig bedoeld — d.w.z. ik verwacht geen antwoord van U. Men heeft mij niet met rust gelaten, hoe het mogelijk was dat juist gij, die zoo bij uitstek de zielen uit hun slaap en sleur weet op te wekken, mij onlangs een zoo langen en verkwikkenden slaap hebt geschonken, als ik niet mocht genieten, sinds den noodlottigen Augustusdag in 1914, toen een sluipende ziekte mij aantastte. Nu meen ik te begrijpen, dat hierin juist het kenmerkende van uw wezen a.h.w. besloten ligt: hij die waarlijk weet, schenkt tegelijkertijd rust.

Gij zijt — gelijk men U mij vaak heeft afgeschilderd — wel allerminst een fanaticus, eerder zou ik U het volkomen omgekeerde daarvan willen noemen. De fanaticus zet de hoofden in vuur en vlam, gij verwarmt de harten. De fanaticus wenscht iemand over te halen, gij wilt overtuigen, uitsluitend overtuigen, en daarom gelukt het U ook. Ja, ik zou U ook den tegenhanger van een politicus — dit woord nu in den gangbaren zin opgevat — willen noemen, want waar het bij elke politiek om gaat dat is het lid zijn van een partij, terwijl bij U alle partijen volkomen verdwijnen, verteerd door den gloed der vaderlandsliefde. Het was, naar mijn meening, het ongeluk van onzen grooten Bismarck, dat hij door een speling van het lot — stellig niet door een aangeboren neiging daartoe — ietwat te veel in het politieke leven verwikkeld was. Moge U dit lot bespaard blijven. Gij hebt in de toekomst nog geweldige dingen te volbrengen, maar ondanks uw wilskracht houd ik U niet voor een man van geweld. Kent gij het onderscheid dat Goethe tusschen geweld en geweld maakte? Er is een geweld dat uit den chaos voortkomt en tot den chaos terugkeert, en er is een geweld, wiens wezen een scheppend en vormend karakter draagt en daarvan zegt hij:

> Voor iedere gestalte de regels het stelt,
> Is zelfs in het groote toch nimmer geweld.

In een dergelijken wereldscheppenden zin bedoel ik het,

wanneer ik U tot de opbouwende niet tot de gewelddadige menschen wil rekenen.

Ik vraag mij steeds weer af, of het gebrek aan politiek instinct, wat men in den Duitscher over het algemeen zoo laakt, niet het symptoom is van een veel dieperen aanleg tot het scheppen van een staat. Het organisatietalent van den Duitscher is in ieder geval onovertroffen (denkt U maar aan Kiautschau) en zijn wetenschappelijke bekwaamheden blijven ongeëvenaard: daarop heb ik mijn hoop gevestigd in mijn geschrift „Politieke idealen". Het ideaal der politiek zou moeten zijn er geen te bezitten. Maar voor deze niet-politiek moest men vrijmoedig uitkomen en haar met macht aan de wereld opdringen. Men zal niets bereiken, zoolang het parlementaire systeem het heft in handen heeft: daarvoor bezitten de Duitschers, dat weet God, geen zier talent! Dat het nog steeds bestaat, houd ik voor een ware ramp, want het zal ons steeds en steeds weer naar het moeras leiden en alle plannen ter gezondmaking en verheffing van het vaderland doen mislukken.

Maar ik ben van mijn onderwerp afgeraakt, want ik wilde over U spreken. Dat U mij rust hebt gegeven, ligt grootendeels aan uw oogen en gebaren. Het is alsof uw oogen ook iets van handen hebben, uw blik pakt den mensch en houdt hem vast en wat mij telkens weer aan U opvalt is het feit, dat gij U steeds tot een bepaald iemand onder uw toehoorders richt — dat vond ik vooral karakteristiek voor U. En wat uw handen aangaat, zij zijn zoo vol uitdrukking in hun bewegen, dat zij hierin met uw oogen wedijveren. Zoo iemand kan zeker een gemartelden geest rust schenken!

En dan vooral, wanneer hij aan den dienst van het vaderland is gewijd.

Mijn geloof in de Duitsche zaak en het Duitsche wezen heeft geen oogenblik gewankeld, maar mijn hoop — ik beken het — was wel zeer diep gezonken. Gij hebt een ommekeer in mijn zieletoestand gebracht, met één slag. Dat Duitschland in het uur van zijn hoogsten nood een Hitler tot aanzijn roept, dat getuigt van zijn leven, evenals de invloeden die van hem uitgaan: want deze beide dingen, de persoonlijkheid en de invloed behooren bij elkander. Ik had rustig kunnen inslapen en desnoods niet meer behoeven te ontwaken. God behoede U.

F. C. G. H. S. CHAMBERLAIN

---

[1]) Door een ziekte was Chamberlain toen reeds grootendeels verlamd en sprak nog slechts met de grootste moeite.

Houston Stewart Chamberlain over Adolf Hitler

— — — Gij vraagt mij naar mijn indruk van Adolf Hitler en ik voel het als plicht, uw vraag te beantwoorden.

Ik heb Adolf Hitler twee maal ontmoet; de eerste keer was hij zoo vriendelijk mij op te zoeken, laat in den avond, na den Bayreuther „Deutschen Tag"; den tweeden keer trof ik hem den volgenden morgen, gezeten in een grooteren kring in den tuin van Wahnfried [1]). Bovendien heb ik veel van hem hooren vertellen, ten deele door menschen, die ik reden heb bijzonder hoog te schatten, en die hem allen verder trouw zijn; ook zijn mij Hitlers Reden (in de uitgave van Victor von Koerber) bekend.

Gij zult mij zeggen, dat dit weinig is om iemand te beoordeelen, maar Hitler behoort tot die zeldzame Lichtgestalten — tot de geheel doorzichtige menschen, waarmee ik niet wil beweren, dat men hem uitvoerig kan kennen op den eersten blik; maar men onderkent de grondvesten van zijn wezen direct. Hij is een waar mensch van het volk. — — —

Men kan menschen van beteekenis in twee soorten onderscheiden, al naar gelang het hoofd of het hart overweegt. Hitler zou ik zonder meer tot de hart-menschen rekenen; niet dat ik zijn intellectueele gaven gering schat, integendeel, maar het centrale orgaan dat alles in beweging brengt, de haard waarop de gloed ontstoken wordt waar zijn gedachten in gesmeed worden, dat is zijn hart. Dat onderscheidt hem van de meeste politici, hij heeft het volk lief, hij heeft zijn Duitsche volk lief met een innige en hartstochtelijke liefde. Hier hebben wij het middelpunt, waar heel zijn politiek, zijn economie, zijn vijandschap tegen de joden, zijn strijd tegen de verruwing der zeden enz. uit voortkomen. — — —

Dat wat Hitler tot stand heeft gebracht, als zijn allereigenste werk, is reeds iets geweldigs, wat niet zoo gauw meer verdwijnen zal. Deze man heeft gewerkt als een Godszegen, de harten oprichtend; de oogen openend voor klaar zichtbare doelstellingen, de gemoederen opwekkend, in staat stellend tot liefde en verontwaardiging, den moed en de vastberadenheid stalend. Doch wij hebben hem nog bitter noodig: God, die hem ons geschonken heeft, moge hem ons nog vele jaren bewaren, ten zegen voor het Duitsche vaderland!

J. C. N. Bayreuth, 1 Januari 1924

[1]) Het woonhuis van Richard Wagner in Bayreuth.

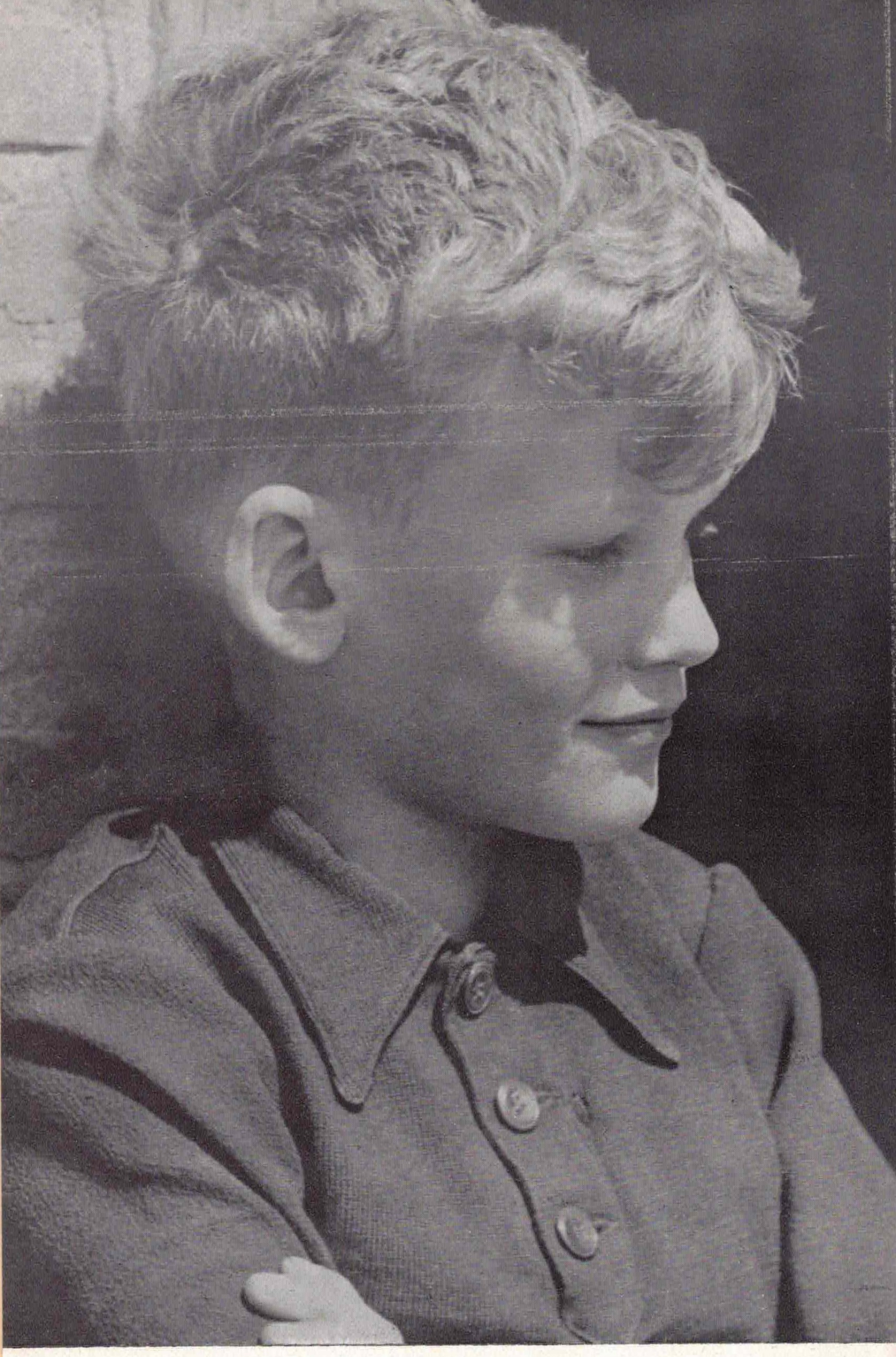

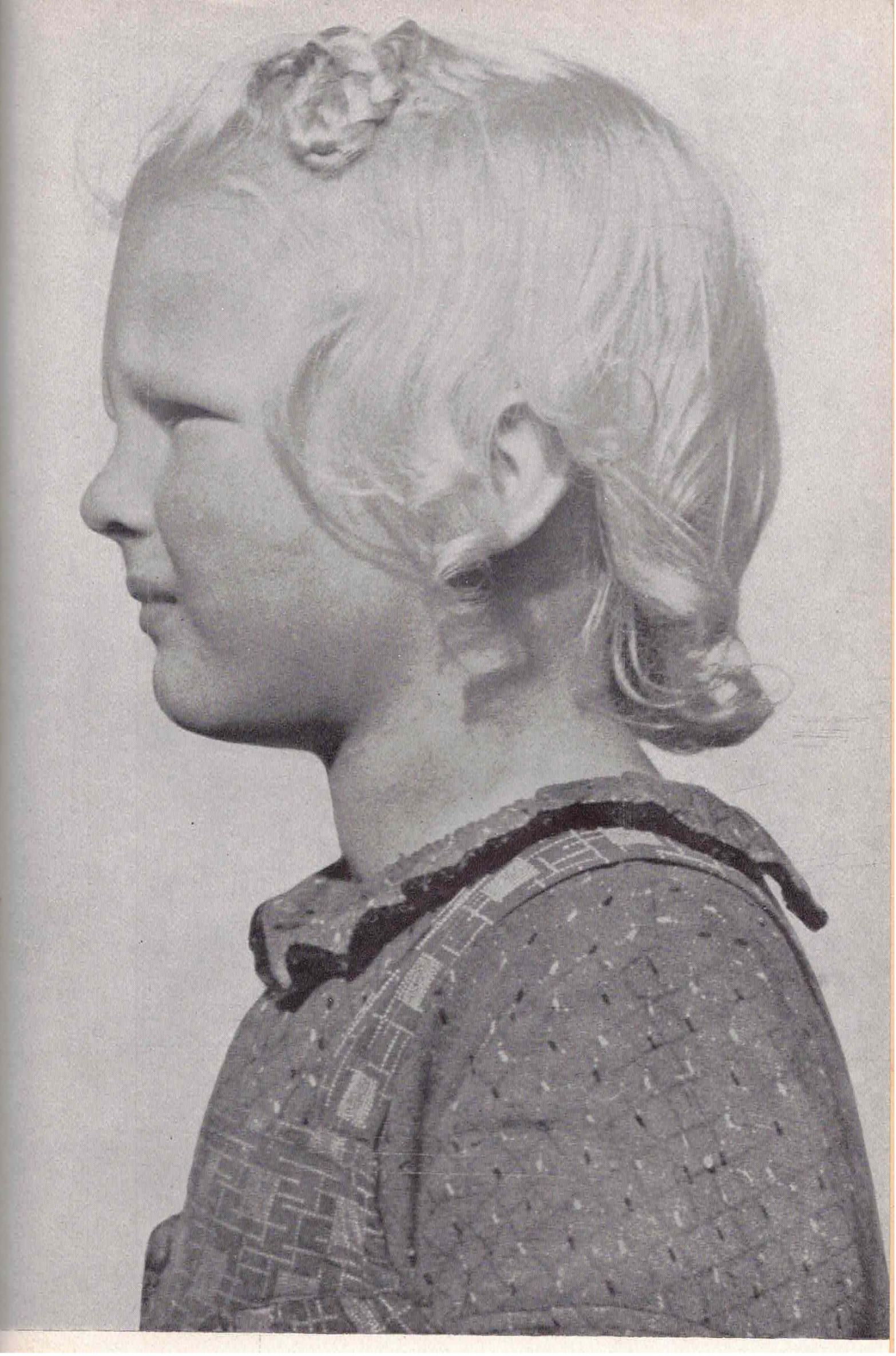

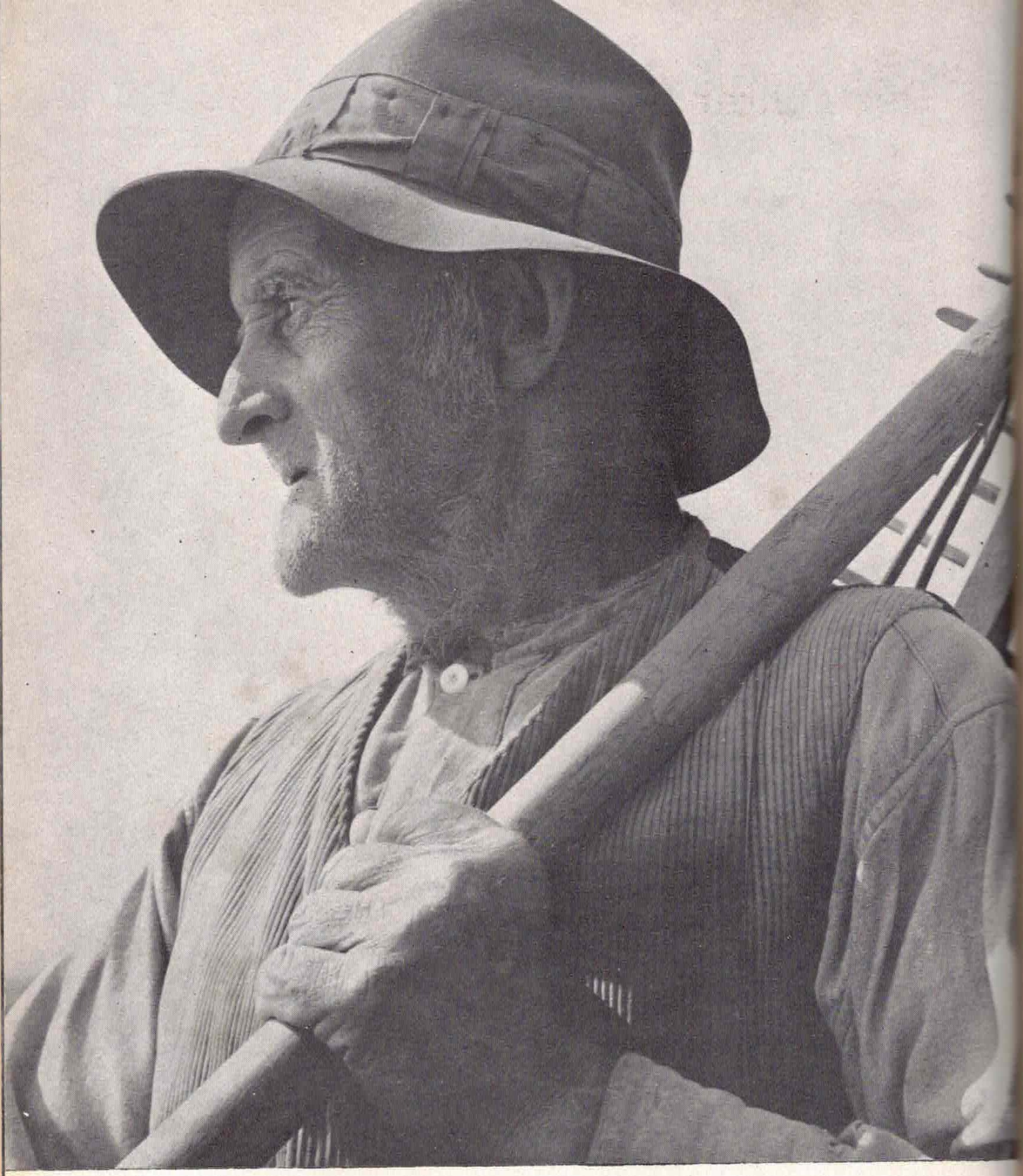

Foto's: Heemskerck Düker,
König, Agtmaal

Der Führer und das kind

Inmitten einer männlich — herben Welt,
die ganz auf Kampf und Trommeltakt gestellt,

Stand engelgleich ein zartes, blondes Kind,
in smaler Hand ein Blumenangebind.

Da schritt der Führer durch die braune Schar
und sah das Kind, und strich ihm übers Haar,

und streichelte die Wangen ihm so sacht,
als hätte seiner Mutter er gedacht.

Ein Lächeln blühte ihm um Blick und Mund,
das Güte war aus tiefsten Herzensgrund.

Und alle sahn dies sonnige Geleucht,
und manchem ward das Auge schimmernd-feucht,

der Kampfgestählt sein Fühlen sonst bezähmt —
doch Keiner hat der Träne sich geschämt!

HEINRICH ANACKER

HEILIG PROFAAN

Heilig is ons Moederschap, heilig is ons Ras; heilig, heil brengend en heil bergend. Alles wat heilig is komt voor **ons** uit ons ras en niet uit den vreemde. Wat is ons profaan? Niets. Alles kan heilig zijn en alles kan profaan zijn. Alles kan in dienst van het heil van ons ras gesteld worden en alles kan door banaliteit ontheiligd worden.

Volk is ons heilig en wat het volk dient, maar geen uiterlijke ceremoniën kunnen ons een profaan mensch iets heiligs geven en een priester is ons niet heiliger dan een Germaansche held, die wist van het heil in Volk en Ras. Onze nog niet gekerstende voorvaderen kenden geen priesterkaste en zagen in elke groote persoonlijkheid, maar in het bijzonder wanneer het een vrouw was, iets heiligs. Reeds aan Tacitus was dat bekend.

Zóó is onze aard.

En nu twee geschiedenissen die ons toegestuurd werden, die niets met elkaar te maken hadden en toch zoo wonderwel bij elkaar passen — in hun tegenstelling. De ééne speelt in de wereld waar men heilig en profaan tegenover elkaar stelt. De andere in de wereld, waar deze scheidingslijn niet erkend wordt.

De Zoon

De oude huizen met de spitse geveltoppen keken, nieuwsgierig vooroverhellend, in de smalle steeg. In hun bruine baksteen-gezichten blonken de heldere, ouderwetsche bollevenster-oogen, die den hemel blauw en zuiver weerspiegelden, zóó dat zij eruit zagen, als de oogen van de oude mannen van dit land, die evenzeer goedig, als onderzoekend streng en wijs kijken konden en die zóó klaar waren, dat men niet wist, of zij jong waren of oud.

De straten waren levendig en alle burgers wandelden in hun Zondagsche kleedij en in feestelijke stemming rond.

Nu moest hij spoedig komen, de man van wien men zeide, dat hij de glorie van het land over de zeeën had gedragen, hij, die legers aangevoerd en steden gebouwd zou hebben, in vreemde verre landen, waar de menschen een geheel verschillende huidskleur hadden van die van hier.

's Ochtends had een statige vloot, van groote, rijke koggen, daarbuiten het ander uitgeworpen en van de schepen waren prachtig gekleede heeren met edele paarden aan land gekomen, om de stad binnen te rijden, wier burgemeester van den Keizer bevel gekregen had, den vreemden heer te verwelkomen en in te halen. De stad had zich dan ook, indachtig aan haar grootheid en beteekenis als wereldhaven, tot een feestelijke ontvangst voorbereid. Het moest toch wel iets bijzonders zijn, als de Keizer zich met dien vreemdeling bemoeide. Hij zou uit ons land afkomstig zijn, vele, vele jaren terug, zeiden de menschen, maar niemand wist er het fijne van.

Voor, in het erker-venster van een hoekhuis, waarover het gouden zonnelicht speelde in het violette donker van de havensteeg, zaten twee bejaarde menschen, die de straat afkeken, zooals zij dat altijd gedaan hadden, sinds hun jongen was heengegaan, sinds zij, na een onbestemd gerucht, niets meer van hem hadden gehoord. Zij keken op het gewoel neer, doch hun oogen bleven slechts aan de oppervlakte en gaven het beeld niet aan hun innerlijk door. Het was een aanschouwen zonder innerlijk medeleven.

Wat raakte hen ook een vreemde man, die over zee gekomen was en bovendien een nog zoo voorname. Ja, had hij nu een brief, of een ander bericht gebracht, maar daaraan durfden zij niet meer gelooven.

Daar begon het buiten levendig te worden. Nu zou hij wel komen, de vreemdeling en werkelijk, aan het eind van de havensteeg verscheen nu de ernstige, feestelijke stoet van den Raad, met hun gulden ketenen en hun groote witte plooikragen over hun zwarte schoudermantels. Zij stapten afgemeten en hun degens wipten gewichtig. Achter hen kwamen, prachtig uitgedost, de voorname burgers en welbewapend en door hun blazoenkleuren gesierd, te paard de patriciërs en ridders van de stad. Zij omringden den burgemeester, die met zijn uitstaanden rooden mantel en den geweldigen rooden vederbos op zijn baret, den zwaren gouden keten over zijn machtige borst, vol machtsbewustzijn hoog op zijn paard troonde, terwijl aan zijn linkerzijde een witte ruiter op een stampvoetenden schimmel rond-danste. Dat was dan die vreemdeling. Hij zat daar, bruingebrand, met door de zon gebleekte blonde haren, achteloos, doch als uit één stuk met zijn paard en zijn wijde, witte zijden mantel bolde op, waardoor de smaragd-groene voering te zien kwam. Hij had een vreemdsoortig zwaard omgord, dat in een donkeren, rijk met zilver versierde, lederen scheede stak. Een vreemd lachje speelde om zijn mond. Het bevreemdde den burgemeester en het kwam hem voor, alsof hij niet geheel zijn aandacht bij de zaak had, wanneer hij met hem sprak. Reeds bij de begroeting had hij al zoo zonderling gelachen en hem lang aangekeken. Ook kwam het hem voor, als had de vreemdeling zijn naam genoemd, doch zeer zacht, maar misschien vergiste hij zich. Heimelijk sloeg hij zijn gast vanuit zijn ooghoeken gade en zag, hoe zijn oogen over de huizen gleden en voortdurend in de verte schenen te zoeken. Hij sprak afwezend en beantwoordde de eerbiedige huldebetuigingen van de burgers,

zonder hen op te merken. Onafgebroken speurde zijn oog in de verte. Dikwijls was het ook, alsof zijn oog de lijnen van de huizen streelde, of de spitse gevels liefkozend nateekende. Hij deed zonderling, die vreemde. Niet koud en afwijzend, maar zoo eigenaardig, ja was het eigenlijk?

„Als in vromen aandacht," meende de burgemeester. Hij vertelde hem nu over het groote feest, dat de stad hem had bereid, in de zaal van het eerwaardige Gothische Raadhuis. Plotseling was het alsof de witte ruiter ontwaakte; met rustige, klare, warme stem zeide hij: „Heer burgemeester, ik heb iets belangrijks te doen dat geen uitstel duldt. Het feest kan nu niet gevierd worden, ik kom morgen." Bij deze woorden hield hij zijn ros in, juist voor het hoekhuis met den kleinen erker, van waaruit de twee oudjes zaten te kijken. „Heer burgemeester, ik geloof dat mijn moeder mij wacht." Met een zwaai sprong hij uit den zadel en als een jongen zoo kwiek ging hij onbevangen het oude, vervallen huis binnen. In de erker had men plotseling een oude vrouw zien schreien. Dat moest van vreugde zijn geweest. Een bepaarde man nam den zoom van het kleed en poetste zijn brilleglazen schoon.

's Avonds zat daar een oude vrouw die de hand vasthield van een man, wiens gezicht met vele kleine plooien was doorploegd van zorgen, gevaren, trotsch en strijdhaftige manlijkheid, doch wiens oogen niettemin zoo kinderlijijk tot haar konden opzien. Hij zeide: „Zoo is nu mijn leven geweest, vol gebrek en gevaren, vol van zorgen en strijd, vol grootheid, zege, opgang en glans. Maar boven alles, vol van een naamlooze eenzaamheid. Hoe hooger men stijgt, des te eenzamer wordt men. Doch hoe hooger ik klom, des te duidelijker werd ik er mij van bewust, dat er een tehuis voor mijn hart moest bestaan. Daar heb ik lang naar gezocht en het nu eindelijk weergevonden. In U, mijn goede lieve moeder. Bij U, mijn vader." Toen streek de oude vrouw hem met zachte hand het voorhoofd glad en hij voelde zich zoo geborgen, als hadden haar oude, goede handen, de plooien van zijn wiegdekje gladgestreken. Een paar tranen vielen op zijn gezicht, toen zij hem kuste, zooals zij dat haar kleinen jongen vroeger had gedaan, want voor haar was hij nog dezelfde gebleven. En zachtjes kwam het over haar lippen: „Mijn jongen." De oude man poetste zijn brilleglazen nog eens op. — Maar de burgemeester, die een goed en wijs man was, had zich spoedig hersteld; hij droeg het hart op de rechte plaats, en zoo begreep

hij het karakter van den man, dien hij begeleid had en hij was trotsch op hem, want hij was immers een zoon van zijn stad en was dat tot op dit oogenblik gebleven. Vóór alles had hij dit gevoeld: wie zijn moeder zóó lief had, had zich niet door zijn grootheid laten verblinden, maar was een trouw zoon gebleven van zijn Volk.

S. D. W.

Heeroom

Leest U gerust verder. Ik val de Heilige Moederkerk niet aan en ook geen enkele andere kerk. Ik heb altijd naar op-

rechtheid gestreefd en mijn neus zorgvuldig buiten alle kerken gehouden.

Ik was nog maar een blaag, toen het ondervolgende voorval mij zóó getroffen schijnt te hebben, dat ik het mij nú nog herinner als den dag van gisteren.

Naast ons woonde onze slager. Vader van drie zoons en twee dochters. Eén van die zoons was — naar de familie vol trots beweerde — altijd een wonder geweest van „ijver in de Leer". Daarbij kwam dan nog een goed verstand en dus, hij moest „hoogerop". Beter bezegd: hij **móest** hooger-op. Meneer pastoor wilde het zoo. Alzoo, deze jongste zoon bezocht het Seminarie, werd frater, van frater werd hij pater en van pater Heeroom.

Op een goeden dag toen ik voor het huis van onzen slager speelde, zag ik daar aankomen: een katholiek geestelijke met schuin-links achter zich een burger die zijn koffer droeg. Die geestelijke, die met de energie voortstapte van een wintervlieg op een half bevroren ruit, bleek de jongste zoon te zijn van onzen slager. Zijn witkiel, die eerbiedig een halven pas achter hem aansjokte, was zijn oudste broer.

Op de stoep van de slagerij verschenen vader, moeder, de twee zusters en de derde broeder van Heeroom. Daar werd Heeroom verwelkomd . . . en hoe! Met buigingen en strijkages werd hij verwelkomd door zijn naaste familie. Allen staken hem de hand toe, onderdanig glimlachend en diep buigend klonk het van alle kanten: dag Heeroom. Koud-vriendelijk, ietwat uit de hoogte, groette Heeroom terug en stapte vóór zijn vader en moeder de deur binnen. En niemand die dit vreemd of ongepast vond, zóó hoorde het.

Ik was toen nog te jeugdig om de bescheidenheid te betrachten en dus, stapte ik ook maar mee naar binnen. Ik was daar immers als kind in huis.

Allen begaven zich naar de „mooie" kamer (tusschen haakjes: de leelijkste in het huis). Daar zette zich Heeroom in „de zorg" van zijn vader, liet zich een sigaar presenteeren en een „slùkske" inschenken. Traag antwoordde hij op de enthousiast gestelde vragen van zijn familieleden. Waarover het gesprek liep kan ik mij niet meer herinneren. Wèl, dat Heeroom op een gegeven oogenblik zei, alleen te willen zijn, want hij was wat moe. Wat mij tóen tot de conclusie bracht, dat Heeroom dáárom zoo traag geloopen had, zooeven. Eerbiedig, geluidloos en steeds verheerlijkt glimlachend, verdween de familie naar „achter" en ik ook. Wat daar gesproken werd is mij eveneens ontschoten, alleen herinner ik mij nog, dat Cor, de

jongste dochter, op een gegeven moment zei: „'t wordt tijd van eten" en dat de moeder daarop haar oudste dochter last gaf om voor Heeroom te dekken in de opkamer. Cor dekte de tafel „achter", maar ik ging met Bep, de oudste, mee. Blijkbaar wilde ik er het mijne van hebben. Zoo togen wij dan naar de opkamer. Bep dekte de tafel, werkelijk feestelijk. Ik moest bloemen halen uit den hof en in vaasjes schikken, intusschen zou zij dan wijn halen uit den kelder.

En zoo geschiedde het dat de jongste zoon „Heeroom" zijn heiligen buik vulde met een kostelijk, rijk besproeid, maal, verdiend door zijn vader, bereid door zijn moeder, opgediend door zijn oudste zuster en gegeten van de keurig verzorgde disch door zijn jongste zuster. Als domme, onervaren kwajongen dacht ik toen: wat gèk, dat vader en moeder en de anderen — en ik ook — „achter" moeten eten en lang zoo lekker niet en dat HIJ — Heeroom — zoo vertroeteld en als een prins bediend wordt in de opkamer.

Toen later een van mijn kameraadjes, op Heeroom wijzend, zei: „die is rijp voor de slacht", dacht ik bij mijzelf: „en ik weet wel waarom."

DUCO WILKENS

De houding van den krijgsman is niet gericht op het vernietigen, maar op het beveiligen.

De houding van den krijgsman ligt verankerd in de boersche oerkern, in de kern van bodemverbondenheid, van verworteling. Krijgsman-zijn als houding is de uit de boersche oerkern gegroeide totaliteit van bloed, ziel en geest.

De harmonie dezer drieëenheid zou niet kunnen ontstaan zonder de verworteling in de boersche aarde, want het daaraan ontworteld worden, beteekent het begin der ordelooze doelloosheid en daarmede van het onherroepelijk neerstorten in den afgrond.

KURT EGGERS F. C. G.

Tegenover de origineelen staan de imitators, die er op uit zijn den uiterlijken vorm van wet en orde na te bootsen, zonder echter zelf het noodige besef en de noodige kracht te bezitten, hieraan uitvoering te gevenen.

Hebben wij met een staat te doen, dan komen de imitators onherroepelijk bij de dictatuur en de dressuur terecht, maar de origineelen spreken zich uit voor het opwekken van den wil tot schepping en vorming en tot opvoeding in het besef der waarden.

KURT EGGERS F. C. G.

Het beslissende oogenblik

En ik stel mij voor het jaar 1919 — het dictaat van Versailles is Duitschland opgelegd. Tot in zijn diepste geschokt, doet het Duitsche volk zijn geschiedenis een seconde stokken.

Iedere Duitscher, man en vrouw, jong en oud, zonder onderscheid van stand en rang, beseft diep in zijn binnenste maar één ding: dat hij Duitscher is.

In zijn diepste innerlijk knaagt de bloedende wonde; het wezen van zijn volk verkeert in gevaar. Door het gansche land gaat één enkele golf: een golf van leed. Ieder wordt er door gedragen, de een meer, de ander minder, naar zijn aard en kracht. Het bloed stroomt door de wonde en al vloeiende verwekt het genezende krachten. De golf doorspoelt allen, daarin zijn allen volkomen een — zij gaat van man tot man, als zocht zij iemand, die haar alleen zou vermogen te dragen en saam te ballen. En — o geheim van vloed en eb — tusschen het volk en den enkeling: de golf vindt hem dien zij zoekt. Nu is hij haar ontvanger, maar ook haar vormer.

Er bestaat een opname van een groote demonstratie op den dag der oorlogsverklaring in 1914. Duizenden menschen hooren, aangegrepen, het onweer naderen. Te midden der massa staat een man, de eerste de beste. Spanning ligt op zijn gelaat, dat verstrakt is in wilskracht. Hij is als droomend in zichzelf gekeerd en toch klaar wakker. Vastbesloten staat hij daar: tot alles, tot elk offer bereid. Hij is de man, in wien later, na 5 jaren, die golf haar scheppenden drager vond. Op dat oogenblik begon de nieuwe Wende.

De geschiedenis openbaarde later den naam van den naamlooze: Adolf Hitler.

Nun spricht
aus seinem Munde das Volk.
Nun blüht
an seinem Herzen das Land.
Nun reift
in seinen Händen das Reich.

(Uit een gedicht van JOHANNES LINKE)

Wie gaat er mee?

Een geschiedenis van den geest in een heldhaftigen troep

Tijdens den stormachtigen opmarsch in de verre Oostelijke gebieden werd in Juli 1941 een bespannen batterij door den vijand afgesneden. Wel zag de Hauptmann het ongeluk aankomen, maar bevel is bevel! Op eigen verantwoording mocht hij een bevel niet wijzigen. Het geschut omdraaien en naar achteren toe aansluiting zoeken? Uitgesloten! — Voorwaarts! was het parool. Als ze dus niet vooruit konden komen, dan maar blijven liggen! En — vechten!

De toestand is volkomen duidelijk! stelde Hauptmann R. vast. Hij lag met zijn menschen op een verloren post. Waarschijnlijk, neen, jezelf niets wijs maken! Zeker! Natuurlijk zouden de Rooden voor ieder leven, dat aan hen ten offer viel, het tienvoudige, het twintigvoudige te betalen hebben . . .

Desondanks kijkt de Hauptmann steeds weer naar achteren. Naar den weg, die de achterwaartsche verbinding vormt. Misschien komt er toch, hoe onmogelijk het ook schijnt, nog een Meldung door?

Inderdaad — terwijl de ring der Rooden zich nauwer sluit, komt er laat in den nacht een ordonnans aanrijden.

„Wat heb je daar?" vraagt de Hauptmann.

De ordonnans brengt zijn Meldung over. Het is het bevel, zooals hij wel verwacht had: Stelling handhaven! Tot iederen prijs!

De Hauptmann knikt. In orde. Dan maar schieten, zoolang ze kunnen. En dan dichterbij laten komen. En op het laatst zal het man tegen man gaan, zoodat er nog een paar sneuvelen . . .

„Dank je, je kunt vertrekken!" beveelt de Hauptmann. „Zóó is het nog te laat om er nog door te komen naar — naar — naar den staf!"

De ordonnans zegt: „Ik moet ook nog iemand mee terug nemen."

„Hoe is het bevel? Moet? Of: kan?"

„**Moet** ik meebrengen. Om persoonlijk rapport uit te brengen."

De Hauptmann glimlacht. Daaraan herkent hij den ouwe. Vertrekt geen spier, als er honderden in het vuur geworpen moeten worden. Maar waar hij toch nog iets voor zijn menschen kan doen en hij er één, al is het er dan maar één, redden, daar laat hij zijn kans niet voorbij gaan. Dat persoonlijke

rapport was natuurlijk maar een praatje. Hij, de Hauptmann, begrijpt het best, hoe officieel een en ander dan ook gebeurt. Een duozitting op de motorfiets was vrij. Op die manier moet er dus één man gered worden. Het is alleen de vraag, wie.

Dus, wie? Dat moeten wij en dat zullen wij gauw genoeg weten!

De mannen staan aangetreden. De Hauptmann spreekt: „Bevel van de divisie: De stelling behouden. Tot iederen prijs!"

Eenige van de mannen krijgen een rood hoofd. Een paar worden er zoo wit als een doek. De meesten hoorden de woorden rustig aan, alsof er gezegd was: „Wat is het weer vandaag!" Niemand verroert een vin.

De Hauptmann vervolgt: „Een moet er mee naar achteren. Op de duozitting van den ordonnans. Dat staat ook in het bevel. Om rapport uit te brengen, hoe het er bij ons uitziet."

Er komt wat beweging in het gelid. Twee der mannen zetten, zonder dat zij zelf, laat staan de anderen, het bemerken, hun voet een eindje naar voren. Het meerendeel staat onbeweeglijk.

„Begrepen?" vraagt de Hauptmann. „Maar één! Nu is dus de vraag: wie?"

„Hauptmann!" roept dan de Wachtmeister uit, „ik neem het bevel over de batterij van U over, tot U terugkomt! Niemand kan beter vertellen, hoe de zaken staan dan U!"

„Ik? Geen sprake van!"

De wachtmeester doet weer een pas naar achteren.

Wie gaat er? De oudste — de jongste? . . .

Weer spreekt de Hauptmann: „Ik zou in dit geval niet graag een bevel willen geven. Alleen maar een voorstel doen. Dus, de oudste onder ons. Hij heeft een half dozijn kinderen."

„Ik? Geen sprake van!" roept de persoon in kwestie. „Thuis komen ze er ook zonder mij wel! Laat den jongste gaan! Die kan, evengoed als ik, nog zes maal vader worden. Ik stel voor, Hauptmann, de jongste!"

„Ik? Geen sprake van!" roept verontwaardigd de blonde kerel met zijn bleeke jongensgezicht. „Ik mijn kameraden in den steek laten? Liever schiet ik me een kogel door mijn kop!"

„Dan moeten we dus loten, om te beslissen, wie naar achteren moet."

De wachtmeester maakt papiertjes klaar. Dan roept hij: „Luister, hier zijn evenveel papiertjes in mijn helm, als er menschen zijn. Op alle staat een kruis, behalve op één. Daarop staat een cirkel. Wie het papiertje met den cirkel, jullie kunnen voor mijn part ook krans zeggen, er uithaalt, die gaat!"

Man voor man steekt zijn hand in den staalhelm. Er was echter nog niemand naar voren gekomen, nog niemand had „Ik!" geroepen.

Nog slechts twee loten lagen er in den helm. Hier lag dus — ieder wist het — dood of leven. En voor de keus stonden nog slechts de Hauptman en zijn wachtmeester.

De wachtmeester schudt krampachtig steeds weer de beide lootjes door elkaar. Dan gaat hij tegenover zijn meerdere staan: „Dus een van ons beiden, Hauptmann!"

De Hauptmann antwoordt: „Ik doe er vrijwillig afstand van. U gaat!"

„Hauptmann," smeekt de wachtmeester, „het was Uw bevel. Het moet toch worden uitgevoerd."

De Hauptmann steeks zijn hand in den staalhelm. Haalt het gevouwen papier er uit. Vouwt het open, glimlacht, en zegt: „Een kruis. Dus, U gaat toch, beste Krüger!"

De wachtmeester haalt er ondertusschen het laatste lot uit. Zet zijn staalhelm op. Vouwt het papier open, staat enkele seconden sprakeloos. En roept dan uit: „Vervloekte kerels! Wat hebben jullie uitgehaald? Ook mijn briefje heeft een kruis! Wie heeft het papiertje met den krans, kom op! Naar voren!"

Geen der mannen verroert een vin.

Het is onmogelijk uit te maken, wie het lot getrokken en toch gezwegen heeft. De loten waren weggegooid, verfrommeld, stukgescheurd.

„Zoo mag ik het zien!" De Hauptmann roept het op blijden toon. Dan, zich tot den ordonnans wendende: „Ingerukt! Aan de divisie melden, wat er hier in Uw tegenwoordigheid voorgevallen is! Dat er niemand meekomt, daarvoor neem ik de verantwoordelijkheid op mij. Goeie reis!"

Hoewel niet zonder moeilijkheden, maar toch ongedeerd, komt hij aan en brengt rapport uit. Allen zijn het erover eens: „Die moeten we bevrijden!"

En, wat onmogelijk scheen, gelukt: De ring van menschen, die hen omklemd hield, werd doorbroken.

Wanneer de Oberstleutnant voor de bevrijde batterij staat en vraagt: „Veel verloren?" Dan luidt het antwoord van den Hauptmann: „Sinds de ordonnans er was, niemand meer."

En een Duitsche officiersstem roept over de vlakte: „Jullie krijgen het EK. allemaal — zonder uitzondering! Ingerukt!"

ONZE LEUS

Dit zij de leus voor dezen tijd:
„Soldaten van 's Rijks eeuwigheid".

Vrij geboren voor 't sterke streven,
Om nimmer moede of mat te wezen;

Immer bereid het leven te wagen
En nooit het harde lot te beklagen.

Vrijen voor God, in onbreekbaren bond,
Zuiver van daad, gesloten van mond.

Broeders en zonen van 't zelfde bloed,
Haters van al dat het smaad aandoet.

Dat is de leus van den nieuwen tijd
Nu en in alle eeuwigheid.

Naar HANS BAHRS

G. A. M. DE MONYÉ

SS-Mann	
Kees Bruinier	geb. 18 October 1920
SS-Mann	gev. 4 Oct. 1941 bij Tschistopolje
	student
Klaas Buwalda	geb. 30 Juni 1918
SS-Mann	gev. 4 Oct. 1941 bij Tschistopolje
	landarbeider
Bartholomeus Ephraim . .	geb. 12 December 1921
SS-Mann	gev. 8 Sept. 1941 bij Kamenka
	kantoorbediende
Jan Heuvel	geb. 22 Augustus 1922
SS-Sturmmann	vermist 1 Dec. 1941 bij Anna Marjewka
	kantoorbediende
Hendrik Hendriks	geb. 16 April 1921
SS-Sturmmann	gev. 8 Nov. 1941 aan het Oostfront
	zeeman
Jitze Knigge	geb. 21 October 1918
SS-Mann	gev. 6 Nov. 1941 bij Biriutschkie
	actief militair
Marinus Koeijvoets . . .	geb. 10 September 1921
SS-Mann	gev. 19 Nov. 1941 bij Tusleve
	sigarenmaker
Berend Kraaima	geb. 27 Augustus 1920
SS-Untersturmführer	Bolschekrepinskaja
	autobestuurder
Jan van Lith	geb. 15 October 1921
SS-Mann	gev. 1 Dec. 1941 bij Bolschekrepinskaja
	zeeman
Andreas de Roo	geb. 23 Mei 1916
SS-Mann	gev. 19 Oct. 1941 aan het Oostfront
	landbouwer
Anton Roodsant	geb. 18 Februari 1917
SS-Sturmmann	gev. 18 Nov. 1941 aan het Oostfront
	monteur
Cornelis Segboer	geb. 17 Maart 1923
SS-Mann	gev. 4 Oct. 1941 bij Nikolajewka
	mechaniker
	vermist 21 Nov. 1941 bij Wlawo-Burtowka
	bakker
Jan Toering	geb. 3 Juli 1916
SS-Sturmmann	gev. 28 Nov. 1941 bij Nikolskoje
	student
Bernard IJpeij	geb. 13 September 1922
SS-Mann	gev. 1 Oct. 1941 aan het Oostfront
	constructieteekenaar
Josef Zillekens	geb. 29 Juni 1905
SS-Mann	gev. 28 Nov. 1941 bij

Wer seinem Volke so die Treue hielt
soll selbst in Treue nie vergessen sein.

ADOLF HITLER

K 2394